



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 68/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 106/2014-307 z 23. augusta 2017 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 72/2018 z 26. marca 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júna 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III v procesnom postavení žalobcu v spore o zaplatenie 2 655,52 eur s príslušenstvom z titulu nevydania bezdôvodného obohatenia z právneho úkonu, ktorý odpadol, podľa Občianskeho zákonníka. Od žalovanej sa domáhal vrátenia zálohy kúpnej ceny bytu, ktorého prevod vlastníctva sa neuskutočnil.

3. Okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a sťažovateľ ako žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že žalovaná mu bola povinná zloženú zálohu vrátiť, t. j. že došlo z jej strany k bezdôvodnému obohateniu, a preto rozsudkom č. k. 12 C 77/2010-265 z 20. novembra 2013 vo veci rozhodol o zamietnutí žaloby sťažovateľa a uložil mu povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 1151,23 eur a povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov znaleckého dokazovania v sume 107,46 eur, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľom napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozsudok okresného nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu 31. októbra 2017.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, odôvodňujúc jeho prípustnosť podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol v časti namietajúcej vadu zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné podľa § 447 písm. c) CSP, a vo zvyšnej časti podľa § 447 písm. f) CSP s odôvodnením, že právna otázka, pri vyriešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nebola sťažovateľom špecifikovaná. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. apríla 2019.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, chýba mu logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke právneho posúdenia veci, čo podľa jeho názoru spôsobuje absolútnu zmätočnosť rozhodnutia,

b) krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na všetky podstatné otázky a v rozpore s vykonaným dokazovaním prijal záver o tom, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno,

c) krajský súd ani súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadali s obsahom podania sťažovateľa z 26. septembra 2013 označeného ako záverečná reč sťažovateľa, ktoré podal písomne v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok,

d) všeobecné súdy sa nezaoberali skutočnosťou, že zmluva o prevzatí zálohy kúpnej ceny bytu uzatvorená medzi sťažovateľom a žalovanou je tzv. spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné sporné dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou,

e) najvyšší súd nevzal do úvahy prezentované dovolacie dôvody, resp. konštatoval, že v konaní nevyšli najavo, čím došlo k odopretiu spravodlivosti,

f) závery najvyššieho súdu uvedené v napadnutom uznesení sú nesprávne a arbitrárne, pretože nezodpovedajú účinnej právnej úprave a vo svojich dôsledkoch znamenajú podľa sťažovateľa porušenie jeho označených práv a slobôd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby sťažovateľa, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv a slobôd rozsudkom krajského súdu:

10. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi (11. apríla 2019, pozn.), zachovaná, keďže ústavná sťažnosť bola posledný deň lehoty (11. júna 2019, pozn.) podaná na poštovú prepravu.

11. Ústavný súd s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

12. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, stotožňujúc sa s jeho odôvodnením, bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý sťažovateľ aj využil (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdil, že niektorá z jeho dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná). Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací. V okolnostiach danej veci ústavný súd uzatvára, že z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľovej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, čo zakladá podklad na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces uznesením najvyššieho súdu:

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

14. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

15. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručujú len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku

čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené (IV. ÚS 314/2020).

16. V súlade s uvedenými východiskami a z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sa zamerlal na to, či najvyšší súd v napadnutom uznesení posúdil dovolanie sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom. Úloha ústavného súdu spočívala v posúdení skutočnosti, či sa závery najvyššieho súdu zakladajú na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli dostatočne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku v sťažovateľovej veci je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

19. V prípade, že písomné vyhotovenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť (a okrem výnimočných prípadov pôjde) o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“, ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania, a súčasťou práva na spravodlivý proces je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 559/2018).

20. Na rozdiel od tvrdenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína svoj dnes už v rozhodovacej činnosti pevne etablovaný názor, z ktorého vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý

súdny proces v rozsahu, v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd (obdobne pozri napr. IV. ÚS 457/2020).

21. Najvyšší súd v bode 13 napadnutého uznesenia poukázal aj na závery zjednocujúceho stanoviska prijatého občianskoprávnym kolégiom najvyššieho súdu pod č. R 2/2016. Právna veta stanoviska znie: „*Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.*“ Najvyšší súd konštatoval, že zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

22. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné doplniť, že aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie z tejto kategórie „inej vady konania“ podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa dotknutého (v nej označeného) ustanovenia. Včlenením do textu zákona formulácie o práve na spravodlivý proces sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva zo vzťahu dohovoru a zákona podľa čl. 154c ods. 1 ústavy (IV. ÚS 314/2020).

23. Napriek uvedeným výhradám však nesprávny názor najvyššieho súdu týkajúci sa prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nebol v prerokúvanej veci spôsobilý vyvolať kasačnú intervenciu ústavného súdu, keďže najvyšší súd síce dovolanie v tejto časti odmietol, avšak sťažovateľovi na jeho výhrady poskytol relevantnú a dostatočnú odpoveď. Ústavný súd týmto svojím prístupom nasleduje princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, ktorý v okolnostiach individuálnych vecí prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľov a ochranu ich základných práv a slobôd. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením tak konštatuje, že najvyšší súd v bode 15 uznesenia sťažovateľovi vysvetlil, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. V bode 17 uznesenia najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ nedôvodne argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

24. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa tak ústavný súd presvedčil, že tento sa predmetnou dovolacou námietkou sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Jeho závery v otázke odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia [zodpovedajúce dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP] dokonca (napriek formálnemu odmietnutiu dovolania najvyšším súdom) zodpovedajú

vecnému prieskumu dotknutej dovolacej námietky, čo však nie je v neprospech sťažovateľa, ale práve naopak. V tomto kontexte tak ústavný súd zastáva názor, že pri zohľadnení už uvedených skutočností neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval.

25. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku obsiahnutú v dovolaní sťažovateľa, ktorá spočívala v tvrdení, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najvyšší súd v bode 31 uznesenia pripomenul, že pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli.

26. Ako z dovolania pripojeného k ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ v ňom uviedol jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, z ktorého by mala byť zrejmá rozdielnosť rozhodovania, resp. od ktorého by sa mal odvolací súd vo svojom rozhodnutí odkloniť (5 Cdo 196/2009). Uvedené odôvodnenie dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd vyhodnotil ako natoľko všeobecné, že naň nemohol prihliadnuť a nahradiť tak aktivitu sťažovateľa v dovolacom konaní.

27. Najvyšší súd v bode 33 napadnutého uznesenia správne konštatoval, že sťažovateľ vo svojom dovolaní uviedol len všeobecnú charakteristiku nesprávnosti, ku ktorej podľa jeho názoru došlo pred prvoinštančným a odvolacím súdom, ale vôbec nešpecifikoval právnu otázku, pri vyriešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ani neuviedol, ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku správne riešiť.

28. Podľa názoru ústavného súdu v skutočnosti išlo o námietku nesúhlasu s právnym posúdením veci odvolacím súdom, čo napokon uviedol aj najvyšší súd, a sťažovateľ v podstate len formálne označil za dôvod prípustnosti dovolania aj tvrdý odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

29. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, ktorá je, mimochodom, obsahovo takmer totožná s argumentáciou prezentovanou v podanom dovolaní, dospel k záveru, že najvyšší súd svoje závery o odmietnutí dovolania sťažovateľa ústavne akceptovateľným a dostatočným spôsobom odôvodnil a nemožno ich považovať za nesprávne či svojvoľné, pričom zároveň neexistuje skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup. Výklad a aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku najvyšším súdom vyhodnotil ako ústavne udržateľné.

30. Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne konformné, splňajúce ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

32. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok uznesením najvyššieho súdu:

33. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie tohto práva v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a argumentuje nezákonnosťou a neústavnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

34. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo v rámci argumentov sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k rovnakému záveru dospel aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu